

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

12. Indulgentiâ parentum sæpe liberos perire.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

suæ edixit, si puellam pareret, morte luituram. Paucis postea diebus peperit puellam, minarum itaque & mortis metu iussit infantem obstetricis manu occidi. Obstetrix obtorto collo interentam puellam existimans, sub stramine occuluit. Interea Angelus patri eius in aula apparens mandauit, vt actutum domum rediens filiam à Deo datam susceperet, susceptamque in monasterio montis Romarici sacris aquis tingi curaret, Pompeiana in patrinam rogata, filiaque Perpetuâ nuncupata. Ad didit, seuera monitione, ne vxori puerperæ quidquam mali ea propter inferret; filiam autem monasterio relinqueret educandam. Accepto mandato parens illico domum reuersus, de nato infante, quæsiuit, vbi esset? Respondit puerpera, abortum se passam; immaturum partum in cloacas abiectum esse. Inquit maritus, neque antè cessauit vrgere familiam, quam illi partus est allatus. Quem sanè crudelis obstetrix mortuum cum afferre vellet, reperit vegetum & incolumem, digito vno os signantem. Allata est puella, & in dicto cœnobio ita piè educta, vt tandem potestate, & pietate omnibus præluceret. Sic Deus etiam suum & Virginis filium, ab Herodis immanitate, sic Moysen à tyrannide Pharaonis liberauit. Quem vt imitantur boni sollicitique parentes, ita illi Pharaoni & Herodi sunt similes, qui liberos suos, aut non nasci, aut non viuere, aut non ita viuere optant & curant, vt à fide & virtute non degenerent. Degenerare enim volunt prolem suam, quicumque non dant operam, vt honestè educetur.

7. Alij quidem non optant, neque volunt habere filios degeneres, faciunt tamen, vt degenerent, & omnibus ærumnis parentes afficiant. Cur enim eos educant in omnem vanitatem, si nolunt habere vanos? cur eis omnia ipsi permittunt, si eis volunt noxia ab alijs negari? Cùm Zeno Imperator Rom. filium suum admodum adolescentem cuperet relinquere imperij successorem, non modò dignitatibus eum ornabat, verùm & corpus exercere iubebat ad staturæ incrementum. Procures imperatorij potestatem nacti fisci affatim exhauriendi, operam dabant gnauam, vt adolescens Sybaritico luxu corrumpetur, & lenocinijs eum, ad insanos æqualium amores incitabant.

Quare

te Christi. 12.
die Septemb.

Matth. 2.

XII.

Baron. Anno
485. ex Suida.

Quare omni vitæ ratione ad voluptatem ac superbiam comparata, juvenis ab omni honestate remotus, & iam tum arrogantiam, ob expectationē imperij, è vultu elucentem præ se ferens, supercilium tollere, sublimis incedere, & erigere ceruices cepit, atque erga omnes non alium se præbere, quam aduersus seruos. Hæc patri placebant, sed displicebant Numini, cuius est, humiliare eos, qui se exaltant. Vt ergo & natiuum, & doctam in eo improbitatem deprimeret, alui profluuium, multos dies, in lecto iacentem & omnia inquinantem, immatura ætate rebus humanis exemit. Sic neque Zeno filium, neque filius imperium habuit. Quid lamentamini, ô matres, si liberi vestri vobis eripiantur, & mores eorum vos verberant? Si non vultis habere malos, bene eos educate: si vultis habere longævus, nolite facere superbos. Cur auro infasciatis, qui nesciunt, quid sit aurum? cur purpura inuoluitis, *adhuc à matre rubentes?* cur mulso & saccharo stomachum euertitis? cur vix pedibus insistere gnaris, ostenditis, quid sit saltare? cur, inter pueros & puellas, choreas & nuptias instituitis, & ludendo docetis, quod appetant peccando? In quibusdam locis, mercatores, si telam textor afferat pravi laboris & malè textam, mediam dirumpunt, ne ad alios emenda transferatur. Multos filios malè eductos Deus è medio tollit, ne terram frustra occupent. Quis in causâ est, is qui malos è medio sustulit, an is, qui, vt mali fierent, malè eos educauit? Tragicam rem narrat D. Augustinus, vel quisquis is est author, his verbis. *Accidit hodie terribilis casus præclarissimo civi nostro Hipponensi Cyrillo. Ecce enim, vt scitis, potens erat inter nos opere & sermone, & ferè dilectus ab omnibus. Filium habebat, & eum unicum possidebat. Et quia unicus erat, eum superflue diligebat, & supra Deum. Ideò superfluo amore inebriatus filium corrigere negligebat, dans etiam potestatem faciendi omnia, que placita essent illi. O dolorosa libertas! ô grandis filiorum perditio! ô paternus amor mortiferus! Ecce filios se dicunt diligere, quos iugulari procurant. Dicunt eos amare, quibus iam suspendia parant. Dicunt patres, filios se nutrire: sed ecce iam pater & filius ambo in foveam cadunt. Quare pater cum filio eadit in foveam, nisi quia pater cæcus est, quia malus, & quia falsus*

In ferm. 33.
ad fratres in
Eremo.

rem suam & filiorum videtur negligere? Quando, & quo modo pater hac neglexerit, nisi quando filio libertatem donavit, quando eum corrigere neglexit, quando virga pepercit, quando ei semper serenam faciem demonstravit? Cupitis audire nunc, quo modo pater & filius ambo in foueam cadunt? Licet enim sciatis, tamen, quia est necesse, ut vos, quàm diu viuitis, timeatis, ideò qua hodie facta sunt, iterum dicere non erubesco. Ecce enim Cyrillus vester filium habebat, ut scitis, quem corrigere negligebat, & luxuriosè viuendo consumpsit partem bonorum suorum. Sed ecce hodie ebrietatem perpeffus, matrem pregnantem oppressit; sororem violare voluit, patrem occidit, & duas sorores ad mortem violauit. Talisne filius vita dignus fuit? Magnis sanè, immo maximis hic incommodis & damnis affecit patrem, afflixit matrem, conturbauit matrimonium. Sed pater prima caussa fuit. Quod ipse sibi intriuit, id exèdit. Ferat poenam, qui admisit culpam.

Mirum autem non est, à filijs, ad parentes ignauos, cruces eiuscemodi venire, cum non pauci, ob filios negligenter educatos, & in hac vita, ad tempus; & in altera, æternum puniantur. Testis est D. Hieronymus, Prætextatam nobilem & locupletem Romanam feminam, ab Hymetio marito suo Virginis Eustochij cognato, persuasam, ut eandem virginem, post mundi contemptum, Deo consecratam, profanis vanisque vestibus indueret, capillosque eius in turritos cincinnos superbè crisparet. Quo ornatu cogitabat innocentem animulam irretire, ei que virginitatis, & vitæ religiosioris nauicam iniicere. Utinam hanc historiam multæ matres legerent, vel audirent, quæ totæ sunt, in comendis, pingendis, & Dearum ritu vestiendis suis puellis, ut eas à castiore vita auocent ad vanitatem. Considerent, quid vnguentorum odor, coma calamistrata, & inusta calida acu notæ, margaritarumque ornatus mereant. Vix abiit ille dies, quo Prætextata Eustochium ita, uti dixeram, expoliuit, cum proxima nocte, dormienti adfuit seuum iatruens Angelus, & vehementi eam oratione, in hunc modum, compellans. Tantane tu audaciæ, tantæ temeritatis exististi, ut mariti tui mandatum pluris faceres, quàm præceptum Christi? Tunè caput Virginis Christo sponsæ sacrilegis ausa es manibus

XIII.

S. Hieronymus
ep. ad Læ-
tam.

T t t

nibus